

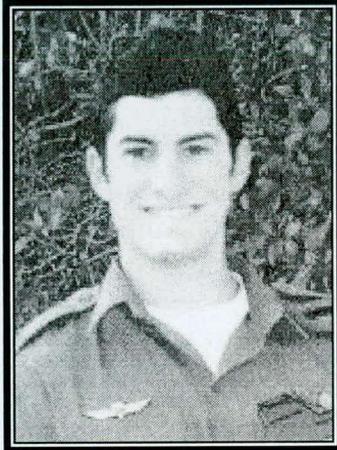

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

סמל ראשון יוסף (יצחק) גודמן ז"ל

בן חנה ומרדכי

נולד בארה"ב

בתאריך י"ב בסיון תשמ"ה, 1/6/1985

התגורר באפרת

התגייס במרץ 2004

שרת בחטיבת הצנחנים

נפל בעת מילוי תפקידו

בתאריך ד' בשבט תשס"ו, 2/2/2006

נקבר בהר הרצל

אזור: ד חלקה: 7 שורה: 9 קבר: 5

הותיר אחריו הורים ושמונה אחים ואחיות

בן 20 בנפלו

קורות חיים

יוסף יצחק גודמן נולד בעיר ניו יורק, במנהטן, באחד ביוני 1985. הוא הבן השני למרדכי וחנה גודמן והאח הקטן לשמעון שהוא שנה וארבעה חודשים גדול ממנו. יוסף הוא אח גדול ליהודה, נפתלי, בנימין, אשר, מירי, רחלי ודני.

כאשר יוסף היה בן תשעה חודשים, במרץ 1986, משפחת גודמן - מרדכי, חנה, שמעון ויוסף, עלתה ארצה. המשפחה הגיעה למרכז קליטה במבשרת ציון ויוסף נקלט בגן המקומי. בדצמבר 1986 המשפחה עברה לאפרת. יוסף החל את לימודיו בבית ספר "עשה חיל" באפרת, מכיתה א' עד ו', כשספורט הוא המקצוע האהוב עליו. אך בשונה מחבריו, יוסף הצטיין בצורה יוצאת דופן והיה חלק מנבחרת הריצה שהשתתפה במספר מירוצים בירושלים. נוסף לכך, יוסף היה שחיין בנבחרת השחייה ונטל חלק בנבחרת הכדורגל המקומית מכתה ג' עד כיתה ח'.

יוסף המשיך ללמוד בחטיבת ביניים של אור-תורה 'סטון' באפרת ובתיכון המשיך יוסף את לימודיו במרכז למידה דתי (מל"ד) (בירושלים). עם כל מעורבותו בנושאים השונים של ספורט ושיתוף פעולה עם חבריו היה פעיל ועזר בפיצריה המשפחתית באפרת.

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

בסוף כל יום לימודים היה יוסף עובד בפיצריה המשפחתית באפרת, ומחפש תמיד דרך לעזור ולהקל על הוריו העובדים. אט אט גדל, התחזק ולמד את סודות הכנת פיצה. היה מחפש דרכים לשר את טעמה הנפלא של הפיצה, להפוך אותה לאגדית. הפיצות שהכין יצא שמן למרחקים. הוא הכין אלפי פיצות, עבד בלחץ זמן, התאים את עצמו לדרישות המיידיות של הלקוחות ודרישותיהם. היה מהיר תפיסה, למד וידע את מלאכת הכנת הפיצה ובכך עזר מאד למשפחה. הוא אהב לעבוד והציע שיפורים בדרכי העבודה.

יוסף אהב מאד פוטבול אמריקאי ליווה תמיד את אבא שלו למשחקים בירושלים שם שיחק אביו. כתלמיד תיכון ביקש יוסף לפתוח ליגה לנוער למשחקי פוטבול אמריקאי. סטיב לייבוביץ, מנהל הליגה בירושלים הסכים ויוסף ארגן קבוצה של חברים בכך עזר להקים את הליגה. כיום, הליגה שיוסף הקים נקראת על שמו The Yosef Goodman High School Football League. יוסף שיחק גם בקבוצה של אבא שלו, שנקראה 'פיצריה אפרת', בקבוצה הצטיין כשחקן. בשנת 2004 יוסף היה חלק מנבחרת ישראל שייצגה את מדינת ישראל בתחרות בינלאומית בפוטבול אמריקאי ב-The Dominican Republic. שבוע אחרי שהוא חזר מהתחרות הבינלאומית הוא התגייס לצה"ל במרץ 2004. הוא שירת ביחידת מגלן ואהב מאד את הצבא, את החברים בצוות ואת המפקדים שלו. יוסף פרח בצבא והיה מאוד מאושר וגם האמין שהוא עושה עבודה חשובה. הייתה לו מוטיבציה גבוהה והוא חתר לשיפור היכולת האישית שלו, הוא התאמן מעבר לאימונים הרגילים והעלה את כושרו הגופני מעל ומעבר. הנחישות הייתה אצלו מושג ממשי, השגיות שם דבר. חתירה למטרה במאמץ בלתי נלאה, כל אלה אפיינו את יוסף כחייל ביחידה המובחרת שבחר לשרת בה.

יוסף היה בן מסור ואוהב להוריו, ואח אוהב ודואג לאחיו ואחיותיו. המשפחה הייתה חלק מהווייתו, סבא וסבתא היו חלק קרוב במשפחה. כשחלה סבו במחלקת 'פרקינסון' ליווה אותו יוסף ועזר לו, והקל לו בחייו. בצניחה הראשונה הגיעה המשפחה לפלמחים להיות נוכחים בצניחה, סבתא הייתה מרותקת בכיסא גלגלים וההורים של יוסף לא הכירו את התנאים בשטח, לכן, לא הביאו אותה לראות את יוסף צונח. יוסף כעס הוא חיכה לבואה. דרש מאביו להביא אותה למחרת. בצניחה הבאה היא הייתה נוכחת והתרגשה מאד, ויוסף שמח בגללה.

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

היו לו הרבה חברים והוא היה חבר נאמן ודואג. חבריו ביחידה קראו לו 'גודמן'. למרות היות היחידה מובחרת, בלט במובחרותו, בלט ביכולת לעזור לכולם, לסייע במסעות הקשים, בעידוד הרב לכל אחד. כשאמרו את שמו התכוונו לכל הטוב שהוא מגיש להם. בלטה יכולת המנהיגות, בבחינת "ממני תראו וכן תעשו". הייתה לו הרבה שמחת חיים והרבה אנרגיה. יוסף האמין בה', וכיהודי, האמונה הייתה חלק מהוויית חייו. הקפיד לא לדבר לשון הרע. הוא הרבה לתת צדקה והייתה לו יראת שמים. היה ליוסף לב גדול ונשמה מיוחדת והוא רצה תמיד לעזור לאחרים ולתת, ולתת, ולתת.

יום חמישי ד' בשבט היה יום חמישי רגיל בבית יהודי. מכינים לקראת שבת. בבית הספר באפרת ובגוש עציון למדו על גבורתם של הל"ה שיום נפילתם היה ביום ה' בשבט. השמש שקעה, ברדיו דווה על תאונת צניחה. חיינו נמשכו כרגיל, עד שהגיעו נציגי צה"ל. הייתה אי הבנה, לא הבנו מה מחפש כאן שוטר יחד עם קציני צה"ל. מהר התברר גודל האסון. בעת הצניחה, צניחה מיוחדת, שנבחרה היחידה צנחו בתרגיל זה, נקשר המצנח של יוסף עם המצנח של מפקדו, ויוסף היה שהחליט, חתך את המיתרים כדי להיחלץ ולהציל את שניהם. המפקד נשאר עם מצנחו ונחת בשלום על הקרקע, אך המצנח הרזרבי של יוסף לא נפתח מספיק מהר כי הם היו קרובים מדי לקרקע. הייתה זאת הצניחה האחרונה של יוסף. צניחה מספר שלושים ושמונה.

מזג האוויר היה נוח. המשפחה התקבצה, אנשי היישוב באו לביתנו, תנועה מתמדת של אנשים שהכירו את יוסף. בקשו מאיתנו לקבוע את זמן ההלוויה. ביום שישי לפני הצהרים נפתחו ארובות השמים וגשם עז התחיל לרדת. השמים השתתפו איתנו באבלנו. מההתכנסות בבית הכנסת באפרת עד סיום טקס ההלוויה בהר הרצל בירושלים לא פסק הגשם. מההמונים שליוו את יוסף הבנו, שהיה ביוסף משהו שמשך אותם להיות איתו גם ברגעיו האחרונים.

עברו כבר למעלה משנתיים מאז אותו יום נוראי. הוא חסר מאוד למשפחה ואנו מאוד מאוד מאוד... מתגעגעים אליו!